

Contesa de Ségur
POVEȘTI CU ZÂNE

Redactor: Ana Alfianu
Corector: Iustina Croitoru
Tehnoredactor: Andreea Dobreci
Prelucrări digitale: Manuela Manița

Tipărit la

Nouveaux Contes de Fées
pour les petits enfants
par Mme la Comtesse de Ségur
née Rostopchine
Hachette, Paris 1857

© HUMANITAS, 2025

Editura Humanitas a depus toate eforturile pentru identificarea moștenitorilor traducătoarei și ai ilustratorului acestui volum și se pune la dispoziția eventualilor deținători ai drepturilor de autor.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Contesa de Ségur
Povești cu zâne / Contesa de Ségur; în românește de Ecaterina Micu; il. de Iacob Dezideriu. –
București: Humanitas, 2025
ISBN 978-973-50-8705-0
I. Micu, Ecaterina (trad.)
II. Dezideriu, Iacob (il.)
821.133.1

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701
București, România
tel. 021.408.83.50, fax 021.408.83.51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin email: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723.684.194

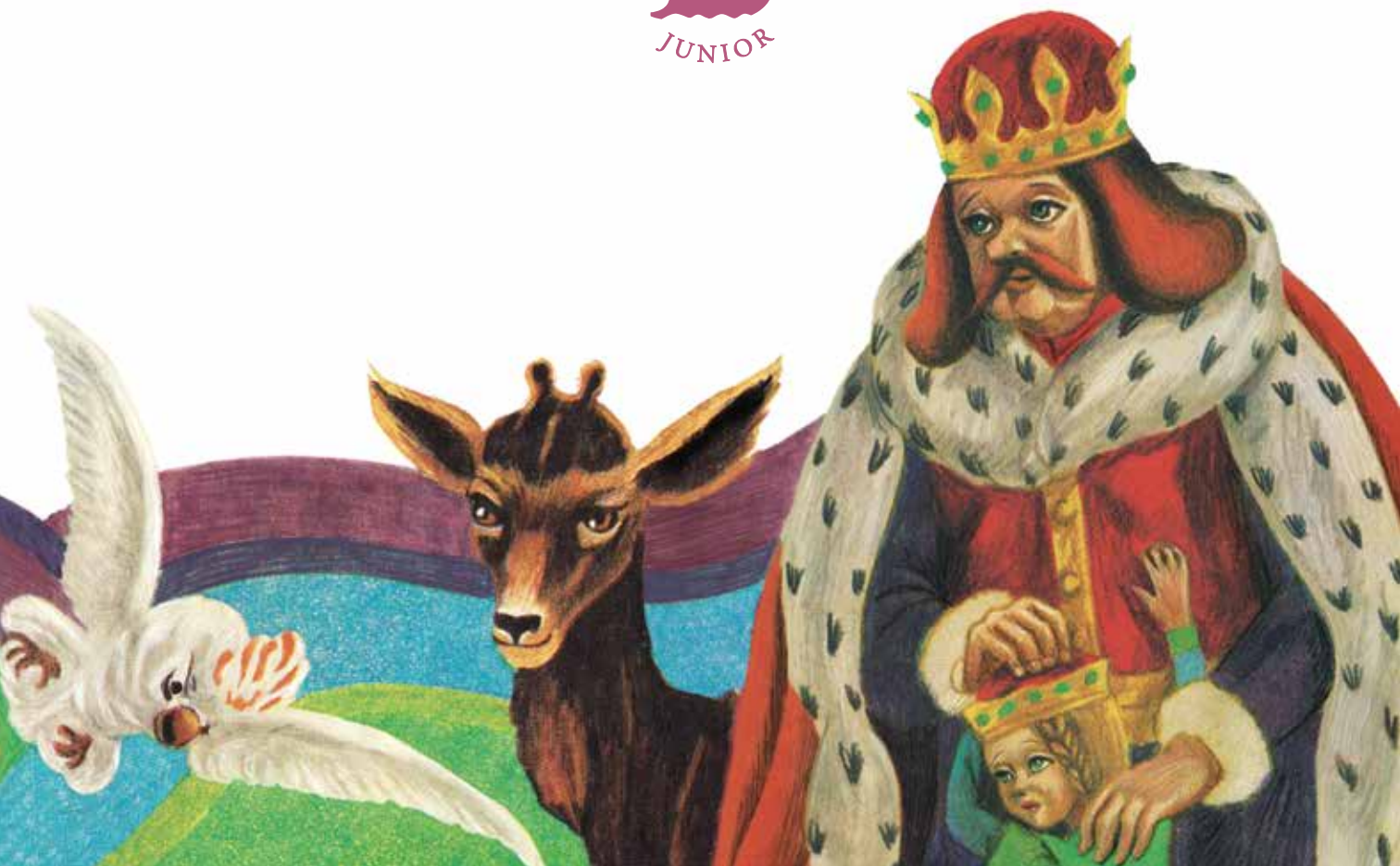

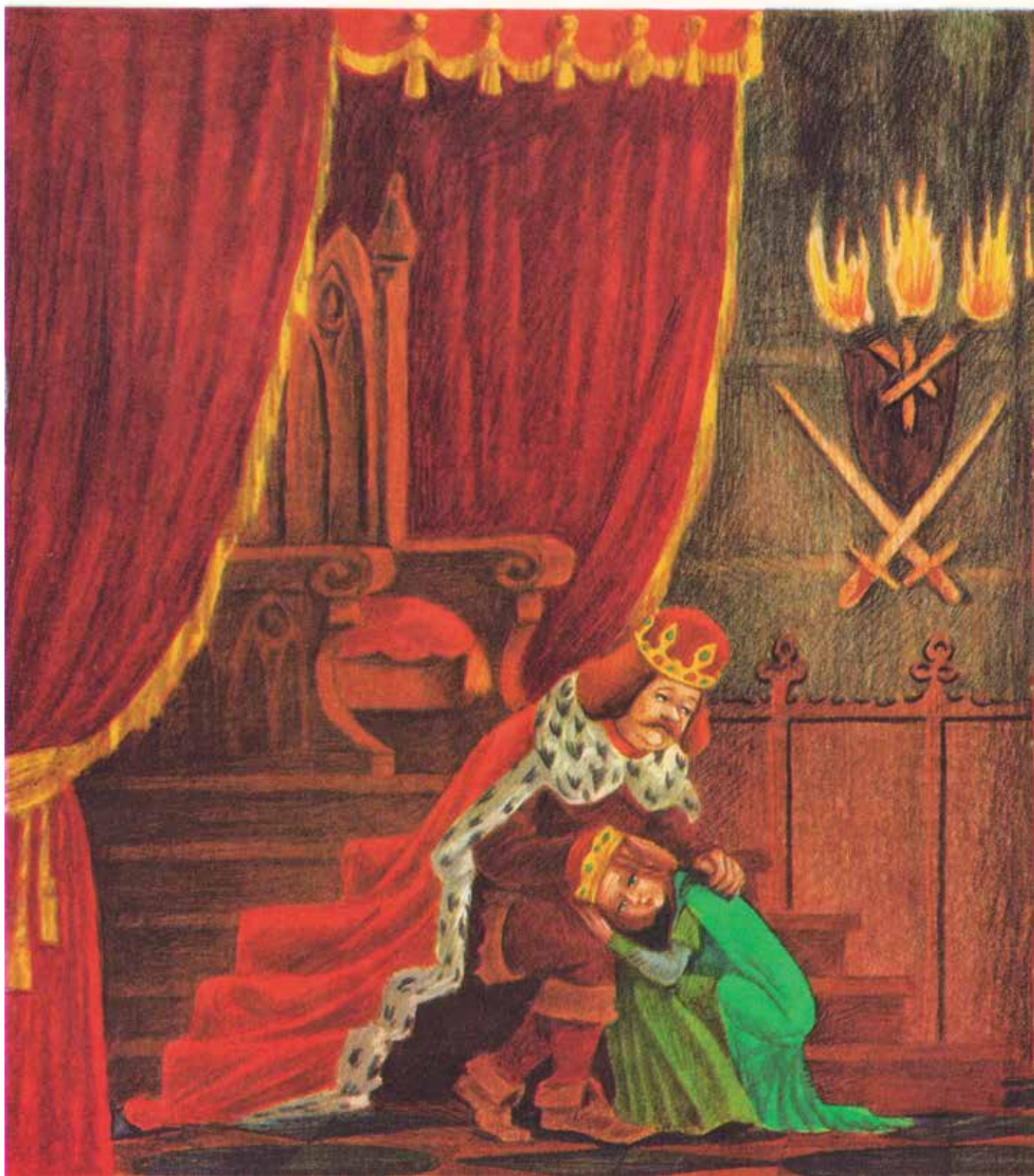
Contesa de Ségur

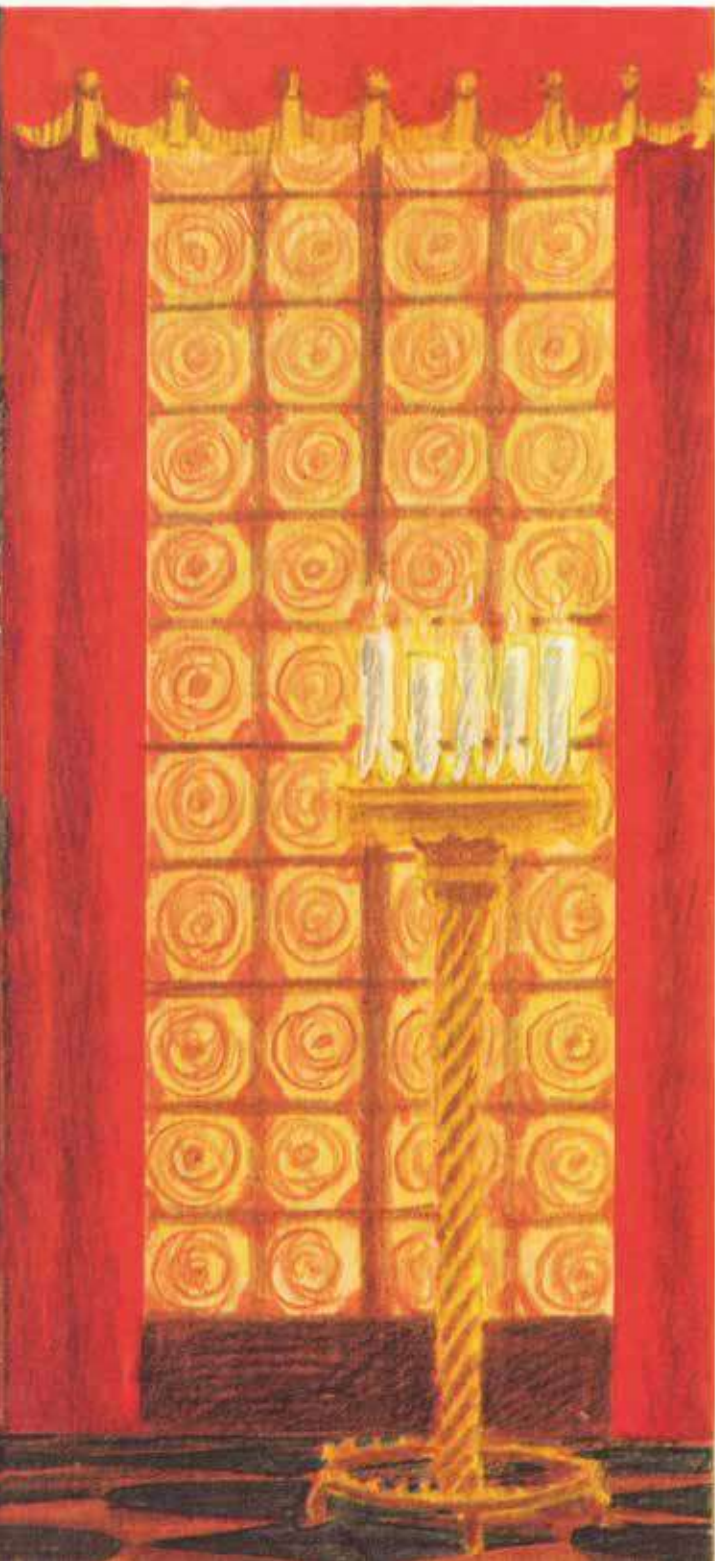
POVEȘTI CU ZÂNE

În românește de Ecaterina Micu

Ilustrații de Iacob Dezideriu

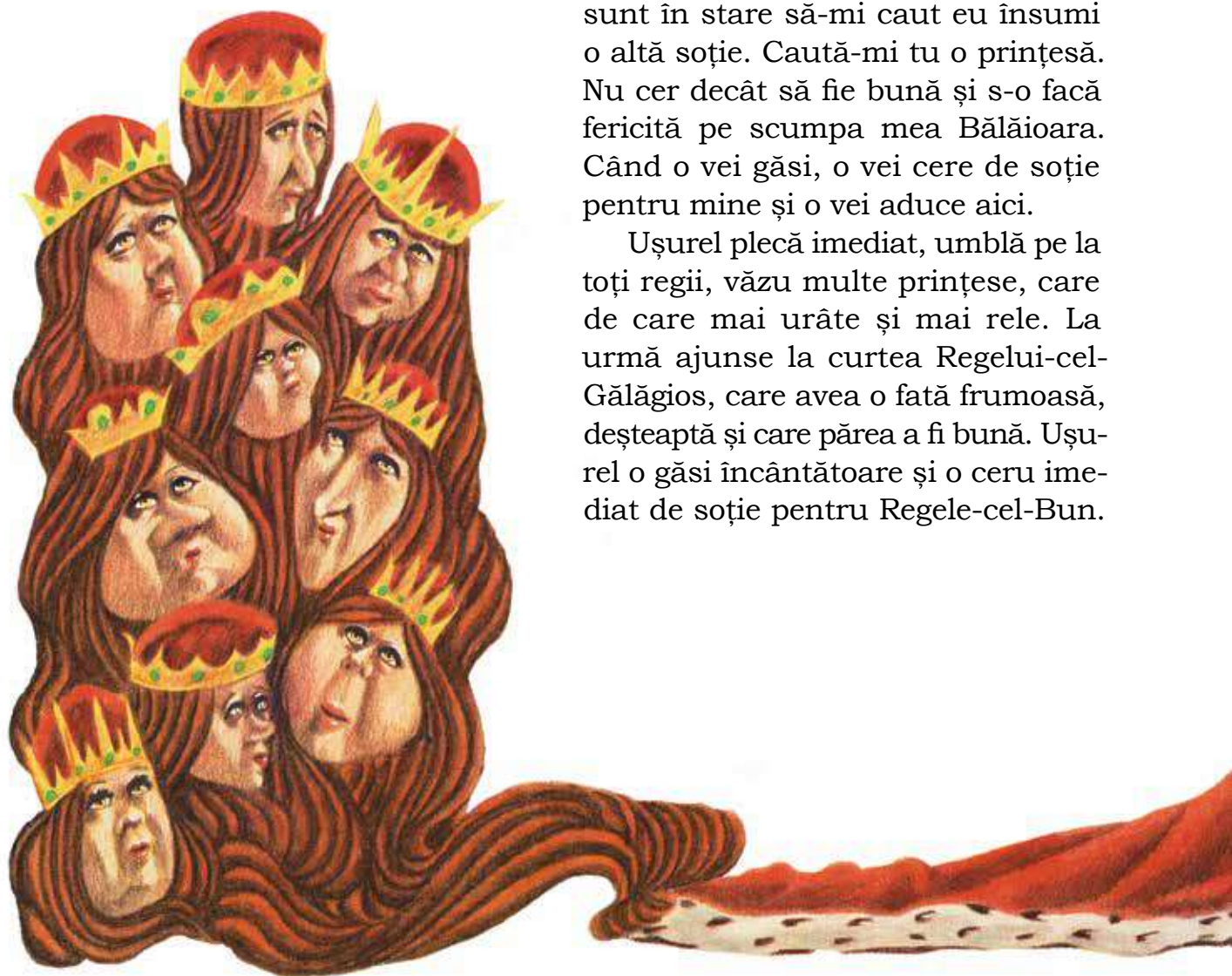
POVESTEA BĂLĂIOAREI, A BUNEI CĂPRIOARE ȘI A LUI PISOI-FRUMOS

I Bălăioara

A fost odată o fetiță cuminte și frumoasă, cu părul ca spicul grâului, care se numea Bălăioara. Era fermecătoare ca și părinții ei, Regele-cel-Bun și Regina Dulcinea. Regele era foarte iubit de supușii săi. Cei răi se temeau de el, pentru că era tot atât de drept pe cât era de bun, și pedepsea cu asprime orice faptă rea. La câteva luni după ce o născu pe Bălăioara, regina muri, iar regele o plânse multă vreme. Fetița, fiind foarte

mică, nu-și dădea seama că mama ei murise. Era veselă, zglobie și trăia fericită lângă tatăl ei, care o iubea din toată inima și-i dăruia cele mai frumoase jucării, cele mai bune dulciuri, cele mai delicioase fructe.

Într-o zi, Regele-cel-Bun află că supușii săi îi cer să se recăsătorească,

pentru a avea un fiu care să-i fie urmaș. El nici nu vru să audă de așa ceva. La stăruința supușilor, a fost totuși nevoit să le facă pe plac. Chemă atunci pe ministrul său, Ușurel, și-i spuse:

— Dragul meu prieten, poporul meu vrea să mă recăsătorească. Sunt încă atât de îndurerat de moartea scumpei mele Dulcineea, încât nu sunt în stare să-mi caut eu însumi o altă soție. Caută-mi tu o prințesă. Nu cer decât să fie bună și s-o facă fericită pe scumpa mea Bălăioara. Când o vei găsi, o vei cere de soție pentru mine și o vei aduce aici.

Ușurel plecă imediat, umblă pe la toți regii, văzu multe prințese, care de care mai urâte și mai rele. La urmă ajunse la curtea Regelui-cel-Gălăgios, care avea o fată frumoasă, deșteaptă și care părea a fi bună. Ușurel o găsi încântătoare și o ceru imediat de soție pentru Regele-cel-Bun.

Regele-cel-Gălăgios, bucuros să scape cât mai repede de fiica sa, care avea un suflet rău și-i făcea tot felul de necazuri, i-o dădu pe loc lui Ușurel ca s-o ducă în țara Regelui-cel-Bun.

Ușurel plecă împreună cu Prințesa-cel-Vicleană, însoțiți de o mie de cătâri încărcăți cu zestrea și giuvaierele prințesei.

Sosiră la Regele-cel-Bun, care le ieși în întâmpinare. I se păru drăguță prințesa, dar nici pe departe nu avea înfățișarea bună și blândă a bieteii Dulcineea.

Când o zări pe Bălăioara, Prințesa-cel-Vicleană îi aruncă o privire atât de răutăcioasă, încât fetița, care avea doar trei anișori, se înfricoșă și începu să plângă.

— Ce are? întrebă regele. De ce plânge ca un copil rău Bălăioara mea cea dulce și cuminte?

— Tată, dragă tată, strigă fetița ascunzându-se în brațele regelui, nu mă da acestei prințese, mi-e frică de ea, e rea!

Mirat, regele se uită la prințesă și zări privirea ei rea, care o înfricoșase pe Bălăioara. El hotărî de îndată s-o despartă pe fetiță de noua regină. Bălăioara rămase, ca și înainte, în grija dădacei care o crescuse și o iubea

cu duioșie. Regina o vedea rar, dar, când din întâmplare o întâlnea, nu-și putea stăpâni ura.

Peste un an, Regina-cea-Vicleană născu o fetiță cu părul negru ca tăciunile, pe care o numiră Negruța. Era drăguță, dar nu ca Bălăioara. Fetița era rea ca și mama ei și nu o putea suferi pe Bălăioara, pe care o mușca, o trăgea de păr, îi strica jucăriile, îi murdărea rochițele. Buna și micuța Bălăioara nu se supăra niciodată și-i lua apărarea Negruței.

„Nu o certa, tată, îi spunea ea regelui, e atât de mică! Ea nu știe că mă necăjește când îmi strică jucăriile. Iar atunci când mă mușcă sau când mă trage de păr, o face din joacă.“

Regele o îmbrățișa pe Bălăioara și nu spunea nimic; dar vedea el bine că Negruța făcea totul din răutate, iar Bălăioara o ierta pentru că era bună. El o iubea din ce în ce mai mult pe Bălăioara și din ce în ce mai puțin pe Negruța. Regina-cea-Vicleană vedea și ea toate acestea, dar o ura și mai mult pe nevinovata Bălăioara, din care ar fi făcut cel mai nenorocit copil din lume dacă nu s-ar fi temut de mânia regelui.

Regele porunci ca Bălăioara să nu fie lăsată niciodată singură cu regina, și, cum se știa că pedepsește cu asprime nesupunerea, nici regina nu îndrăznea să i se împotrivescă.

CUPRINS

POVESTEA BĂLĂIOAREI, A BUNEI CĂPRIOARE ȘI A LUI PISOI-FRUMOS	5
BUNUL ȘI MICUȚUL HENRIC	39
POVESTEA PRINȚESEI ROZETA	57
ȘORICELUL CENUȘIU	76
URSULEȚ	94